

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Vladimir Timofti, Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder și de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

*Didic Iurii XXXX, născut la XXXX
XXXX, originar s. XXXX, r-nul XXXX,
domiciliat în XXXX, str. XXXX, XXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 24.12.2015 - 19.04.2017 (prima instanță);*
- 2. 15.05.2017 – 14.06.2017 (instanța de apel);*
- 3. 25.07.2017 - 06.12.2017 (instanța de recurs).*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 19 aprilie 2017, *cauza fiind examinată în procedură simplificată, în temeiul art. 364/1 Cod de procedură penală*, Didic Iurii XXXX a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la un 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea, a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Acțiunea civilă a lui XXXX și XXXX, a fost admisă în principiu și lăsată fără examinare, fiindu-le explicat dreptul de a se adresa în instanța de judecată în ordine civilă în baza principiilor generale.

Cererea acuzatorului de stat, privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 114 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Didic Iurii la data de 06 iulie 2015, aproximativ la ora 09:00, fiind la volanul automobilului de model „XXXX”, cu XXXX, se deplasa pe str. Sciusev din mun. Chișinău, din direcția str. Bulgară în direcția str. Armenească.

Ajungând la intersecția str. Sciusev cu str. Armenească, inculpatul deplasându-se pe drum fără prioritate, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, nu a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și felul de organizare a traficului rutier, de care va trebui să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație, de lățimea carosabilului, gabaritelor vehiculelor și intervalele de siguranță necesare și a modalității de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat cerințele art. 22 alin. (4) din Legea nr. 131-XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia „participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic”; p. 45 alin. (1) din RCR care prevede că conducătorul trebuie să conducă autovehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere, care i-ar permite să revadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, precum și a ignorat cerințele p. 59.2) din RCR, care prevede că la intersecția drumurilor de semnificație neechivalentă, conducătorul vehiculului care se deplasează pe drum fără prioritate trebuie să cedeze trecerea vehiculelor ce se apropie de intersecție pe drumul cu prioritate, p. 59.5) din RCR, care prevede că în cazul în care conducătorul vehiculului nu poate determina prezența îmbrăcămintei drumului (timp de noapte, zăpadă, noroi etc.), iar indicatoarele rutiere de prioritate lipsesc, el va considera că se află pe drum fără prioritate, a ignorat cerințele indicatorului de prioritate 2.1 prevăzut la anexa nr.3 al RCR, care semnifică „Cedează trecerea” și la care, conducătorul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care e aproape de intersecție pe drum ce urmează a fi intersectat, și angajându-se în traversarea intersecției indicate, a tamponat automobilul de model „Dacia Logan” n/î C RO 679, condus de cet. XXXX, care se deplasa regulamentar pe str. Armenească și în care în calitate de pasageri se aflau XXXX și XXXX.

În rezultatul accidentului rutier, automobilele au fost deteriorate, iar XXXX a suportat fractura fosetei cervical Ch 6 pe dreapta, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu sa calificat ca vătămare medie, iar XXXXXXXXX a suportat o vătămare ușoară.

Astfel, instanța de fond a constatat că, prin acțiunile sale, Didic Iurii a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, individualizată prin „*încălcarea*

regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale și a sănătății”.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procuror, care a solicitat casarea acesteia și încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 114 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale.

În motivarea cererii declarate s-a indicat că: deși instanța de fond a apreciat corect probele administrate de către organul de urmărire penală, a ținut cont de gravitatea infracțiunii incriminate, stabilindu-i pedeapsa care ar duce la corectarea și reeducarea inculpatului, neîntemeiat a respins cerința procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare, or, fiind executată expertiza medico-legală în privința părților vătămate, statul a suportat cheltuieli în sumă de 114 lei, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art. 227, 229 Cod de procedură penală.

3.2. Inculpatul, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei cu închisoarea și privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În motivarea cererii declarate s-au invocat următoarele: instanța de fond nu și-a motivat suficient actul judecătoresc în partea ce ține de aplicarea pedepsei, astfel injust a individualizat pedeapsa aplicată, pe care o consideră prea aspră, nu s-a luat în considerație că după comiterea infracțiunii a acordat ajutor financiar părții vătămate XXXXX, atitudinea lui față de cele comise, faptul încadrării în câmpul muncii, este căsătorit și are la întreținere un copil minor, considerând că corectarea și reeducarea sa va fi posibilă doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport. Mai mult ca atât, infracțiunea a fost comisă din imprudență, și se atribuie la categoria celor mai puțin grave, de asemenea a indicat că, în calitate de circumstanță atenuantă se evidențiază căința sinceră și recunoașterea vinovăției, fără a fi prezente careva circumstanțe agravante.

3.3. Avocatul Mărginean Alexandru în interesele părții vătămate XXXX, care a pledat pentru casarea acesteia, cu remiterea cauzei penale în instanța de fond, în alt complet de judecată pentru examinarea cauzei în procedură generală, menționând că instanța de judecată nu a acordat posibilitate părților vătămate de a se expune asupra acțiunii civile, acestea având pretenții materiale și morale față de inculpat în urma comiterii infracțiunii.

Astfel, apărătorul a menționat că inculpatul nu a recunoscut cuantumul prejudiciilor cauzate și a declarat precum că a reparat prejudiciul integral, aceste afirmații fiind declarative ce nu corespund adevărului, iar instanța nu a reținut aceste momente, din care considerente incorect a fost examinată cauza în procedură simplificată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2017, pronunțată integral la 05 iulie 2017, s-au respins ca nefondate apelurile procurorului în procuratura mun. Chișinău Balan Veaceslav și a inculpatului Didic Iurii.

S-a admis parțial apelul declarat de către avocatul Mărginean Alexandru în interesele părții vătămate Băgu Maria.

S-a dispus casarea sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 19 aprilie 2017, în partea soluționării acțiunii civile și s-a pronunțat în această parte o nouă hotărâre, conform modului prevăzut pentru prima instanță, după cum a urmat:

- s-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de către avocatul Mărgineanu Alexandru în interesele părții vătămate Băgu Maria;

- s-a dispus încasarea din contul lui Didic Iurii în beneficiul părții vătămate XXXX XXXX, prejudiciul moral în sumă de 5000 (cinci mii) lei;

- s-a dispus încasarea din contul lui Didic Iurii în beneficiul părții vătămate XXXX XXXX, prejudiciul moral în sumă de 1000 (una mie) lei.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a statuat că: la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală.

În conformitate cu principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art. 7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a notat că, instanța de fond a aplicat pedeapsa inculpatului Didic Iurii luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, a ținut cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Tot aici instanța a reținut că, lipsesc careva împrejurări care ar genera aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde, așa cum a pledat inculpatul, or infracțiunea comisă de către acesta s-a calificat ca fiind mai puțin gravă, totodată au fost reținute și urmările prejudiciabile care survenise în urma imprudenței manifestate de către inculpat în conducerea mijlocului de pericol social sporit, de asemenea instanța de apel a reținut că, deși a recunoscut integral vina și s-a căit sincer de cele comise, inculpatul până la etapa dată a procesului penal nu a restituit prejudiciul cauzat părților vătămate, circumstanțe care în viziunea instanței de apel dau dovadă de faptul că aplicarea sancțiunii penale pecuniare, fără de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu v-or crea efectul scontat și nu v-or duce la atingerea scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului în spiritul respectării cu strictețe a normelor de drept.

Totodată, instanța de apel a reținut că în contextul art. 76 alin. (1) lit. a) Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante s-a identificat comiterea de către inculpat pentru

prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, iar careva circumstanțe care ar agrava pedeapsa penală potrivit art. 77 Cod penal, nu s-au identificat.

La stabilirea pedepsei s-a ținut cont și de înaintarea de către inculpat a unei cereri privind examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364/1 Cod de procedură penală.

Astfel, în sensul dat, la aplicarea pedepsei închisorii instanța de fond s-a condus și de prevederile art. 364/ alin. (8) Cod penal, care indică că inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Totuși, instanța de fond a dispus suspendarea condiționată a sancțiunii penale privative de libertate pe o perioadă de probațiune. Astfel, o condiție prevăzută în art. 90 alin. (1) Cod penal, o constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită, concluzie prezentă la caz, avându-se în vedere recunoașterea de către inculpat a vinovăției, faptul că acesta nu avea antecedente penale, s-a căit de cele comise, era căsătorit, denota că scopul pedepsei putea fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

Suplimentar, instanța de apel a relevat că, în formarea convingerii că scopul legii penale în acest caz va fi atins, instanța de judecată a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv a avut în vedere întreaga conduită a inculpatului înainte și după săvârșirea faptei, în timpul judecării, personalitatea inculpatului, concluzii care se bazează pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Cu referire la cerința procurorului, privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în sumă de 114 lei, instanța de apel a menționat că conform art. 221 alin. (4) Cod de procedură penală, „procurorul poate intenta și susține acțiunea civilă intentată pentru compensarea prejudiciului cauzat autorităților publice prin infracțiune, precum și pentru anularea actelor care au cauzat prejudiciul, de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. Cererea de chemare în judecată poate fi depusă indiferent de acordul autorității publice”.

Reieșind din norma dată, instanța de apel a reținut că, procurorul nu a formulat și înaintat o acțiune civilă în cadrul procesului penal, mai mult ca atât cheltuielile pentru efectuarea expertizelor medico-legale privind constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale suferite de către părțile vătămate XXXX XXXX în sumă de 114 lei, nu puteau fi dispuse spre încasare din contul inculpatului Didic Iurii, de vreme ce norma de drept prevede clar și explicit că acestea se compensează din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel fiind inadmisibilă încasarea cheltuielilor vizate din contul inculpatului.

Cât ținea de solicitarea avocatului Mărgineanu Alexandru, privind remiterea cauzei la rejudecare, instanța de apel a notat că, cerința dată este inadmisibilă atâta timp cât

sentința judecătorească în cazul examinării cauzei conform procedurii simplificate în conformitate cu prevederile art. 364/1 Cod de procedură penală, este pasibilă contestării doar sub aspectul legalității pedepsei penale aplicate, cât și sub aspectul erorilor procesuale admise, situații lipsă printre cerințele apelantului, or, faptul că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii și nu a recunoscut quantumul prejudiciului invocat de către partea vătămată, nu constituia un impediment pentru respingerea cererii inculpatului de a examina cauza în procedură simplificată.

În partea ce ținea de acțiunea civilă, instanța de apel a considerat-o justificată și anume în partea solicitării încasării prejudiciului moral.

La constatarea și justificarea quantumului despăgubirilor morale, instanța de apel a luat în considerație nemijlocit gradul vătămarilor corporale suportate, faptul că o perioadă îndelungată de timp partea-vătămată XXXX nu a putut să activeze, totodată nemijlocit suferințele morale la care a fost supusă urmare a vătămarilor corporale, cât și însuși datorită procesului judiciar în care a fost antrenată. S-a reținut și faptul că părți vătămăte XXXX, i-au fost aduse daune de ordin moral, datorită deteriorării automobilului de model „Dacia Logan”, XXXXX n/î XXXX și imposibilității folosirii de mijlocul de transport, o perioadă până la reparația acestuia.

Totodată, instanța de apel a notat că la stabilirea quantumului despăgubirilor morale a lut în considerație și starea materială a inculpatului, posibilitățile financiare ale acestuia, cât și însuși faptul că condamnarea inculpatului constituie o satisfacție morală pentru părțile-vătămăte.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1. Procuror, la 20 iunie 2017, invocând drept temei de recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului indică că: potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, „Cheltuielile de judecată sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal”. Potrivit alin. (3) al aceleiași norme, „Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”. Alineatul (3) al normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. Totodată legiuitorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Prin urmare, în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor judecătorești de a

respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, or procurorul în apelul declarat a făcut dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizei medico-legale.

5.2. Inculpatul, la 19 iulie 2017, invocând drept temei de recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului indică că: în cererea de apel a invocat printre motivele de casare a sentinței și faptul că instanța, dispunând privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de un an, nu și-a motivat nici într-un fel de ce a ajuns la această concluzie. Or, instanța de fond a avut posibilitatea să dispună aplicarea pedepsei fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, această chestiune rămânând nesoluționată atât de prima instanță, cât și de instanța de apel, neprimind de la instanțele de judecată o motivare corespunzătoare în acest sens, fiindu-i astfel încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate. Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal, reieșind din textul recursului declarat de procuror, constată că alegațiile recurentului, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, și anume acesta se referă la faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel. În esență, recurentul critică decizia instanței de apel, în partea menținerii soluției adoptate privind neîncasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 114 lei. Așadar, în privința acestor alegații, verificând materialele dosarului în raport cu argumentele din cererea de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate și explică următoarele:

Recurentul solicită în baza art. 227 Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale în mărime de 114 lei, motivând că legea nu obligă statul să suporte cheltuielile judiciare, ci doar să le achite la momentul

necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. În această ordine de idei, Colegiul penal menționează că, argumentele invocate de către recurent în susținerea solicitării înaintate sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală prevăd că, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală). Tot aici, Colegiul penal consideră necesar de a face trimitere la prevederile alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat. Drept urmare celor invocate, se indică că, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpatului, după cum pledează procurorul.

Astfel, se reține că expertizele medico-legale au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămărilor cauzate părții vătămate XXXX XXXX și a martorului XXXX în urma săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Didic Iurii, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării. În sensul dat, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a reținut că astfel de cheltuieli ce sunt suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului. Așadar, în virtutea considerentelor expuse supra, constatând că în cauză există o concordanță deplină între circumstanțele cauzei și soluția adoptată de instanța de apel, nefiind identificată de instanța de recurs prezența vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către procuror în recursul ordinar deferit judecătii, respectiv se decide inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat.

Cu referire la temeiul de recurs invocat de inculpat, Colegiul penal menționează că instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că lipsesc careva împrejurări care ar genera aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde așa cum pledează acesta, or infracțiunea comisă de către Didic Iurii se califică ca fiind mai puțin gravă, totodată au fost reținute și urmările prejudiciabile care au survenit în urma imprudenței manifestate de către

inculpat în conducerea mijlocului de transport, mai mult ca atât inculpatul nu a restituit prejudiciul cauzat părților vătămate, circumstanțe care fac dovada faptului că aplicarea sancțiunii pecuniare, fără privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport, nu vor crea efectul scontat și nu vor duce la atingerea scopului legii penale, privind corectarea și reeducarea inculpatului, în spiritul respectării cu strictețe a normelor de drept.

Totodată, Colegiul penal relevă că, în formarea convingerii că scopul legii penale în acest caz va fi atins, instanțele de judecată au ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv au avut în vedere întreaga conduită a inculpatului înainte și după săvârșirea faptei, în timpul judecării, personalitatea inculpatului, concluzii care s-au bazat pe materialele cauzei în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, Colegiul penal consideră că criticile formulate de către inculpat în recursul ordinar sunt neîntemeiate, respectiv se decide inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Djulieta Devder și de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2017, în cauza penală în privința lui *Didic Iurii XXXX*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 decembrie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș